

De Wereld staat op een Keerpunt

Door Frank , 9 juli 2026

De Wereld staat op een Keerpunt

Waarom Ruslands Geduld Op is en het Westen Blind Blijft

Russia's Patience Is OVER. Iran War Starts Again. NATO Summit Joke. | Larry C. Johnson

Door Frank Dumon

In de nevelen van de westerse mediaberichtgeving lijkt de realiteit vaak een optionele variabele te zijn. Terwijl Europese politici elkaar feliciteren op zinloze NATO toppen met fictieve overwinningen, verschuift de tectonische plaat onder het internationale veiligheidsarchitectuur onherroepelijk. Een recent gesprek op het kanaal Neutrality Studies tussen gastheer Pascal Lottaz en analist Larry Johnson werpt een verontrustend licht op de huidige escalatie tussen de Verenigde Staten, Iran en Rusland.

Wat naar buiten toe wordt gepresenteerd als diplomatieke manoeuvres of beperkte militaire incidenten, blijkt bij nadere inspectie een systeemfout te zijn van een hegemonie die haar eigen grenzen heeft bereikt. Dit artikel analyseert de drie brandhaarden die momenteel samenkomen: de schending van protocollen in de Straat van Hormuz door de VS en haar bondgenoten, de desolate toestand van de Amerikaanse energie infrastructuur, en de fundamentele verschuiving in de Russische strategie in Oekraïne van een "speciale militaire operatie" naar een totale oorlog tegen de NAVO.

De Schending van het Hormuz protocol

De spanningen in de Perzische Golf zijn niet nieuw, maar de recente escalatie markeert een kwalitatieve breuk. Centraal hierin staat het Memorandum of Understanding (MOU) dat werd gesloten om de veilige doorgang van commerciële scheepvaart te garanderen. Zoals Larry Johnson terecht benadrukt, wordt paragraaf vijf van dit MOU systematisch genegeerd door westerse commentatoren en beleidsmakers. Deze paragraaf stelt expliciet dat de Islamitische Republiek Iran, en niemand anders, verantwoordelijk is voor het regelen van de veilige passage van schepen gedurende een periode van zestig dagen.

Iran heeft deze verantwoordelijkheid ingevuld door het Persian Gulf Straight Authority (PGSA) protocol in het leven te roepen. Dit is geen willekeurige bureaucratie, maar een noodzakelijk veiligheidsmechanisme. Schepen moeten hun identiteit, lading, bemanning en route doorgeven. Alleen schepen die de voorwaarden voldoen en goedkeuring ontvangen, mogen de zeestraat passeren. Niet naleving kan resulteren in weigering van doorgang of, zoals recent gebeurd, in een "krachtig antwoord".

De schending van dit protocol komt echter niet van Iran, maar van Qatar en Koeweit, gesteund door de Verenigde Staten. Deze landen probeerden schepen door de zeestraat te loodsen zonder de vereiste PGSA goedkeuring, in directe strijd met artikel 5 van het akkoord. Toen Iran zijn recht uitoefende om vier schepen die probeerden te smokkelen via alternatieve routes tegen te houden, reageerde Washington niet met diplomatie, maar met militaire dreigementen en daadwerkelijke aanvallen.

De VS verklaarde unilateraal dat zij het recht hebben om de doorgang te controleren, een claim die nergens in het MOU staat. Door vervolgens sancties op Iraanse olie export opnieuw in te voeren, slechts dagen na een korte opschorting, heeft de Amerikaanse administratie het akkoord feitelijk doodverklaard. Iran heeft nu alle morele en juridische grond om te stellen dat het MOU niet langer bindend is. Het resultaat is een de facto situatie waarin Iran de zeestraat openhoudt voor "vrienden en familie", terwijl schepen van naties die gelieerd zijn aan de VS en Israël het risico lopen tegengehouden of aangevallen te worden. Dit is geen chaos; het is een nieuwe orde die Iran afdwingt met middelen die het Westen onderschat.

De Mythe van Amerikaanse Energie-onafhankelijkheid

Een van de meest verrassende, maar cruciale inzichten uit de analyse van Johnson, betreft de kwetsbaarheid van de Amerikaanse energievoorziening. Het narratief van Amerikaanse energie onafhankelijkheid is grotendeels fictie wanneer het gaat om de specifieke behoeften van de raffinage industrie. De Verenigde Staten zijn een netto importeur van sour crude (zure ruwe olie). De raffinaderijen langs de Golfkust, veelal eigendom van machtige conglomeraten zoals die van de Koch broers, zijn technisch ingericht om zware, zure olie te verwerken. Zij kunnen niet zomaar overschakelen op sweet crude (lichte, zoete olie) zonder enorme investeringen en tijdverlies.

Deze afhankelijkheid maakt de VS extreem kwetsbaar voor verstoringen in het Midden Oosten. Johnson wijst erop dat de Amerikaanse strategische olievoorraden bijna uitgeput zijn. Meer nog, de logistieke keten voor militaire operaties begint te haperen. Tankervliegtuigen, essentieel voor het bijtanken van gevechtsvliegtuigen zoals de F-35 tijdens lange missies naar Iran, kunnen niet meer adequaat worden bevoorradad omdat de brandstofreserves opdrogen.

Wanneer Trump spreekt over een tekort aan olie binnen vier weken, is dit geen retoriek, maar een reflectie van deze fysieke realiteit. De hernieuwde sancties tegen Iran snijden de VS af van een cruciale bron van zure olie. In een poging dit tekort te maskeren, voert Washington een schijnoorlog. De aanvallen op Iraanse doelen worden in de media opgeblazen tot een grootschalige campagne, maar insiders melden dat de intensiteit ver weg blijft van de operaties tijdens de eerste fase van het conflict. De deactivering van de Crisis Action Teams (CAT) in het Pentagon, die nu alleen nog tijdens kantooruren draaien in plaats van 24/7, bevestigt dat de VS niet op oorlogsvoet staat. Het is een bluffende macht die haar eigen beperkingen kent, maar toch agressief optreedt om gezichtsverlies te voorkomen.

De NAVO top in Ankara: Een Theaterstuk van Leegte

Terwijl de spanningen in het Midden Oosten oplopen, vond er parallel een NAVO bijeenkomst plaats in Ankara. De sfeer daar kan het best worden omschreven als

surrealistisch. Donald Trump, hoewel zichtbaar ongemakkelijk, probeerde de Europese bondgenoten gerust te stellen met beloftes die hij niet kan waarmaken. Zijn aanbod om Patriot raketten ter plekke te laten bouwen door de Europeanen, terwijl de VS zelf kampt met tekorten aan zeldzame aardmetalen en cruciale componenten, is een metafoor voor de huidige westerse defensie industrie: de oven staat aan, maar er is geen meel en geen eieren.

De Europese leiders, waaronder de Finse premier Petteri Orpo blijven vasthouden aan het narratief dat Oekraïne de oorlog wint. President Alexander Stubb van Finland ging zelfs zo ver te verklaren dat "Oekraïne de oorlog heeft gewonnen". Deze uitspraak is niet alleen feitelijk onjuist, maar getuigt van een gevaarlijke disconnectie met de realiteit. Het definieert "winnen" louter als het niet capituleren, een definitie die elke nederlaag in de geschiedenis had kunnen omkeren. Deze blinde vlek wordt gevoed door een propagandamachine die steeds harder moet werken om de kloof tussen verhaal en werkelijkheid te dichten. Terwijl westerse media vieren alsof de muziek nog speelt, is de zaal al lang leeg. De strijdlustige houding van Europa, aangemoedigd door figuren die weinig te verliezen hebben, drijft het continent naar een rand waarvan men de afgrond niet wil zien.

Rusland: Van Speciale Operatie naar Totale Oorlog

Misschien wel de meest significante ontwikkeling in het conflict is de retorische en operationele shift in Moskou. Dmitri Peskov, de woordvoerder van het Kremlin, en Sergej Lavrov hebben recentelijk bevestigd wat militaire analisten al maanden vermoeden: de "speciale militaire operatie" is voorbij. Dit is nu een volwaardige oorlog.

Deze terminologische wijziging is niet cosmetisch; het heeft juridische en operationele consequenties. Onder de noemer van een speciale operatie waren bepaalde escalatiestappen en mobilisaties politiek en juridisch beperkt. Nu Rusland het erkent als een oorlog tegen de NAVO (via proxy), vallen de remmen weg. Andrei Martyanov, een voormalig Russische officier en analist, merkte op dat dit alles zal veranderen qua protocollen op het slagveld.

Op het terrein is de Russische opmars versneld. Waar Rusland in 2022 slechts 50-55% van de Donbas controleerde, staat het nu op het punt de laatste 5% te consolideren, met name rond Slovjansk. Maar de ambities reiken verder. Poetin heeft duidelijk gemaakt dat "Novorossiia" het doelwit is. Dit concept omvat niet alleen de Donbas, maar ook Zaporozjië, Cherson, Odessa, en uiteindelijk Kiev.

De tactiek is veranderd. Rusland voert momenteel zes grote offensieven simultaan uit, een verdrievoudiging van de capaciteit ten opzichte van voorgaande jaren. De inzet van glijdbommen (glide bombs) van 500 tot 3.000 kilogram heeft een verwoestend effect op Oekraïense stellingen. Deze bommen, vanaf grote hoogte en afstand gelanceerd, vernietigen gebouwen en troepen concentraties met een precisie en kracht waar Oekraïne geen antwoord op heeft. Sinds 2023 zijn er tussen de 125.000 en 135.000 van deze projectielen afgevuurd.

Daarnaast richt Rusland zich op de logistieke ruggegraat van Oekraïne. Door systematisch tankstations en brandstofdepots te vernietigen, wordt de mobiliteit van het Oekraïense leger en de burgerbevolking lamgelegd. Zonder diesel geen transport, zonder transport geen weerstand. Het is een koude, calculerende strategie die de illusie van een snel herstel van Oekraïne genadeloos ontkracht.

De Propaganda val en het Gevaar voor Europa

Waarom houdt het Westen dan vast aan het verhaal van de naderende Oekraïense overwinning? Larry Johnson beschrijft een discussiegroep met Wall Street handelaren en media persoonlijkheden die blind blijven voor de feiten, gesteund door berichten uit Crimea die juist stabiliteit rapporteren. Deze cognitieve dissonantie is gevaarlijk. Wanneer de propaganda onvermijdelijk instort onder het gewicht van de realiteit, zoekt de westerse elite naar een zondebok of een vluchtroute.

Sergei Karaganov, een invloedrijke Russische strateeg, waarschuwt dat het Westen de afschrikking moet herstellen omdat Rusland niet langer bang is voor de NAVO. De perceptie van Rusland als een "papieren tijger" in Brussel en Washington nodigt uit tot provocatie. Het grootste risico ligt niet bij de directe confrontatie in Oekraïne, maar bij een miscalculatie in Noord Europa. Finland, dat zijn neutraliteit heeft opgegeven voor NAVO-lidmaatschap en zelfs nucleaire wapens op zijn grondgebied tolereert, wordt een potentiële springplank.

De plotselinge prominentie van de Finse leiding in westerse media suggereert dat Helsinki wordt gepositioneerd als een nieuwe frontlinie. Het scenario dat Johnson schetst, is grimmig maar plausibel: een NATO land begaat een provocatie die zo ernstig is dat Rusland gedwongen is doelen in Duitsland, het VK of Frankrijk aan te vallen. Dit zou dienen als rechtvaardiging voor een verdere escalatie, waarbij het Westen zichzelf presenteert als het slachtoffer van uitgelokte agressie, ondanks jarenlange expansie en inmenging.

Conclusie: Het Einde van de Illusie

De wereld staat op een keerpunt. De Verenigde Staten, verzwakt door interne economische kwetsbaarheden en een uitgeholde industriële basis, probeert zijn dominantie te handhaven door middel van militair theater. Iran, bewust van zijn strategische positie in de Straat van Hormuz, herschrijft de regels van engagement. En Rusland, niet langer gehinderd door de fictionele kaders van een "speciale operatie", zet de stap naar een totale oorlogsinspanning met duidelijke territoriale doelen.

Voor Europa is de situatie het meest zorgwekkend. Gevangen in een web van eigen propaganda en afhankelijke van een Amerikaanse partner die steeds minder betrouwbaar wordt, danst men op de vulkaan. De verklaringen dat "Oekraïne wint" zijn niet langer naïef; ze zijn een bewuste misleiding die de bevolking voorbereidt op een harde landing.

De les uit deze analyse is helder: de tijd van halfslachtige maatregelen en diplomatieke schijnvertoningen is voorbij. De protocollen zijn geschonden, de olievoorraden dalen, en de bommen vallen zwaarder. Wie kijkt naar de open bronnen, ziet geen naderende vrede, maar de contouren van een conflict dat alleen maar dieper en breder zal worden. Het geduld van Rusland is inderdaad voorbij. De vraag is niet óf de illusie zal breken, maar hoeveel schade de brokstukken zullen aanrichten wanneer ze vallen.

Voor waarnemers zoals wij, die de geschiedenis van de regio van dichtbij hebben meegemaakt, is het pijnlijk om te zien hoe lessen uit het verleden worden genegeerd ten gunste van ideologische dogma's. Maar zoals de realiteit in Vietnam, Afghanistan, Libië, Irak en Iran uiteindelijk altijd won van de narratieven, zo zal ook hier de feitelijke machtsbalans de uiteindelijke scheidsrechter zijn.

En die balans kantelt nu definitief in het nadeel van het Westen.

<https://youtu.be/bc7nBAx1LEo>